

Az elveszett hegedű

Kis Tücsök egy fűszál árnyékában hűsölt, s elszenderedett. Csodálatos álmai voltak. Azt álmodta, hogy elsőhegedűs az Operában, s meghajol a közönség előtt, zúg a taps, barátai az első sorból mosolyognak rá, büszkék, hogy ő, kis Tücsök úgy meghódította a szíveket. Boldog volt, kimondhatatlanul boldog. Magához szorította a hegedűt, de ekkor valaki kitépte a kezéből és eltűnt vele a tömegben. – Tolvaj! – kiáltotta rémülten. Erre a kiáltásra ébredt, s valóban, a hegedű nem volt mellette. – Jaj, jaj, megloptak! – siránkozott keservesen, s föl-alá rohangált a réten.

– Nem láttad a hegedűmet? – kérdezte Gyíkokskától, aki a sírást meghallva igyekezett feléje.

– Nem láttam, de segítek megkeresni.

– Vajon ki lophatta el?

– Ne félj, megtaláljuk! – vigasztalta Gyíkokska.

– Hol vagy hegedűm, drága hangszerem? – motyogta magában kis Tücsök.

A lepke egy margarétán pihent, megkérdezték tőle, nem tudja-e, ki lopta el a hegedűt?

– De bizony tudom. Kutykuruttyki meg Brekeki lopta el. Láttam, amikor a patak felé futottak vele. De aztán szem elől tévesztettem őket.

– Most már nyomon vagyunk! – mondta Gyíkokska. Elindultak a patak irányába.

Egyszer csak éktelen hortyogás ütötte meg a fülüket. Látják ám, hogy egy sóskalevél alatt Kutykuruttyki meg Brekeki húzza a lóbőrt. De a hegedű nem volt náluk.

– Biztosan túladtak rajta! – kesergett kis Tücsök. Kövér könnycsepp gördült végig az arcán.

– Majd én kiszedem belőlük, hova tették – mondta a lepke, avval odaröppent a békákhoz és egy fűszállal megcirógatta Kutykuruttykit. Kutykuruttyki nagyot csapott a homlokára. Ekkor Brekekit cirógatta meg. Addig-addig birizgálta őket a lepke, míg föl nem ébredtek.

– Mit szórakozol velem, nem látod, hogy alszom?! – háborgott Kutykuruttyki.

– Mit nem beszélsz! Hát nem te csiklandoztál?! – méltatlankodott Brekeki.

– Még hogy én!

– Igen, te!

– Nem én, hanem te!

– Te!

– Te!

Addig-addig mondták, míg egymásnak nem estek.

– Nesze!

– Nesze!

– Ez a tiéd!

– Ez meg a tiéd!

– Kell neked a hegedű, a kis Tücsök hegedűje?! – ordította Brekeki.

– Nem te loptad el, te undok varangy?! – süvítette Kutykuruttyki.

– Ki mondta, hogy rettentően unom már ezt a tücsökmuzsikát?

– És ki dobtá a patakba, mi?

– A patakba dobták hát – mondta a lepke. – Gyerünk a szitakötőhöz.

A kis Tücsök egyre csak szipogott:

– Oda a hegedűm, elnyelte a víz!

A szitakötő látta, hol dobták a vízbe a hegedűt a békák.

– Ide dobták, a nád közé – mutatta.

– Az ám, ide – vakarta fejét a vízipók, aki otthon volt a patak világában. – Csakhogy egy kis halacska ijedtében lenyelte és mire felocsúdott volna, már egy nagy hal hasában találta magát.

No hiszen! Kereshették a nagy halat, nagy hal hasában a kis halat, kis hal hasában a hegedűt.

– Most már sose találjuk meg! – mondta szomorúan kis Tücsök.

– Nem oda Buda! – mondta a vízipók. – Jó barátom a rák, talán tud segíteni. Megyek és beszélek vele.

Szerencséje volt. A rák éppen akkor csípte nyakon a nagy halat. – Hé, komám, mikor adod már vissza a kalapomat?! – Megrémült a hal, hogyne rémült volna, amikor azt a kalapot már régen eladta a vízisiklónak. Eltátotta a száját a nagy meglepetéstől. Több se kellett a kis halnak, kiugrott a nagy hal hasából, örömeiben akkorát bucskázott, hogy a hegedű kipottyant belőle. A rák fogta a hegedűt, odaadta a vízipóknak, a vízipók a szitakötőnek, a szitakötő pedig magának kis Tücsöknek, széles e rét legjobb muzsikusának, aki tavasztól őszig muzsikál a maga és mások gyönyörűségére.